

פסח

- (א) **מעם** חֲמִין לֶשֶׁן לַמִּזְבֵּחַ שֶׁל סֶסֶה יוֹמָר מְשִׁיעוֹר חֹלֵם דְּחִמֵּי צֶמֶר
 סַמְלֹת לֵד. ר"ת חֹלֵם. סוּן עֲשִׂיר.
- (ב) **מעם** שְׂקוֹרֵינן סַעוּסָה וְהַעֲיִסָה שֶׁלֶשֶׁן לַמִּזְבֵּחַ מֵהַרֶּס לְרַמּוֹ שִׁיעוּשׁ
 בְּמִתְרָס סְלוּסָה וְהַלְלוּל וְהַחֲסִיָּה שֶׁלֹּא יִשְׁהַנֶּה וְלֹא יִבֹּחַ
 לַיָּד חֵימָח. עוֹד יֵשׁ לֹמַר לֹשֵׁי שְׁלֵעוֹס חֲמִין לֶשֶׁן יוֹמָר מְשִׁיעוֹר חֹלֵם.
 וַיְדוּשׁ שֶׁסַּעוּמָר סִיסָה צֶמֶר שִׁיעוֹר חֹלֵם מַג' צִיָּוִים וְחֹמֵשׁ צִיָּוִים וַע"ז קוֹרֵין
 עוֹמֵר חֶךְ שֶׁשֶׁחֲבַשׁ צִיָּי סֶסֶמֶן וְקוֹרְחִין חֹמֵו עוֹמֹרָה.
- (ג) **מעם** שְׁלֹמֹתִים סֶסֶנְדָה צְקוֹל רֶס לֹשֵׁי שֶׁסֶסֶנְדָה הוּא מִיקוֹן
 סַנְרִית וְהַקּוֹל מְעוֹדֵר הַכּוֹנֵס וְהַדַּעַת וַע"ז זֹכִין לְהַתְגַּלֵּת
 הַדַּעַת וְהַעֲקָר הַגְּבוּלָה כִּי גִלּוֹת מִלְרִים הֵיחָה עַל פְּנֵי סַנְרִית שֶׁהוּא
 סַסֵּס הַדַּעַת. גַּם סִיין שֶׁל חֲרַבֵּי כּוֹסוֹת הוּא מִיקוֹן הַדַּעַת שֶׁהוּא צִה"י
 מִיקוֹן סַנְרִית. לִיקוּמֵי מַהֲר"ן:
- (ד) **מעם** שְׁמַלְטִיעִין חֹת הַחֲשִׁיקוּמֵן, לֹשֵׁי שֶׁכֵּל חֲכַס לֵב וְיִסְרָר הַיָּם
 הַקָּרֵב חֹל מַשְׁכֵּן ס' לַעֲבֹד עֲבֹדַת הַקּוֹדֵשׁ. לְרִיךְ לְהַלְטֵי
 מַעֲשֵׂה לְהַסְתִּיר דְרַכּוֹ וְגַחֲמֵר יִרְחֹס ס' הוּא חֹלְרֹו וְכו' וְלִרְיָךְ
 לְהַסְחִיר כַּסְנוֹלַת מַלְכִים שְׁמַלְטִיעִין חֹלְרֹוּחִיהֶם וַע"ז מַלְטִיעִין חֹת
 חֲשִׁיקוּמֵן וְצִי יִרְגְּשׁוּ צֶו וְחֹחֵר כֶּךְ לִוקְחִין חֹמֵו מַשֵּׁס וְנִקְרָא
 חֲשִׁיקוּמֵן חֲשִׁיקוּ מַנָּה לְהוֹלִיָּה סְכִלִים מַשֵּׁס. פְּנַחַס לִיין:
 קָסֵס

ספר מטעמים החדש

(ה) טעם לעקירת הקשרה להזכיר כי המתחם של פירושם היא ביד סקצ"ה וכו' והוא הנותן לחם לכל בשר וה' פתאום עזר מלפניו מונו ועינים זאת בנשח כי בנשח נידונון על התבואה. דרוש ר' חיים כהן. ז"ל :

(ו) טעם שנקרא חודש ניסן חציב לפי שהוא נ' ט"ו ועינינו הרוחות פעמים רבות שמעלתן של ישראל היזה במספר ט"ו. שלמה המלך הים בדור ט"ו וכו' כדלעיל :

(ז) טעם שאוכלן קודם המלה ואח"כ המרור ושלח המרירות הים קודם מהלילת. ואח"כ המלה שמורה על הגאולה ועוד פתחו על מלות ומרורים יאכלוהו והפסח נאכל על השזבע. בשלמה מה שמבכין תחלה על המלה בתחלה הסעודה הוא מוכרח משום שע"כ נריכין להכול מלה בסעודה ולריך לבדך עובר לעשייתן הכל במרור קשיא יאכל אחר הסעודה וי"ג משום דמלה מורה על הגאולה ומרור מורה על הגלות. וסי' צאנן שבהמ"ק היה קיים שהיו יודעין שיבי' הגלות לבסוף לכן אכלו בסוף הכל צאנן הזה שאט מחכים ומלפני לגאולה עולם וסוף הכבוד לבא ע"כ אוכלין המרור תחלה. מנחם ליון :

(ח) טעם למנהג שמיחיון פתחי חמץ לבדיקה משום שעיניך הביעור הוא לסימל"ר ולזה הנהיגו כך להראות כי הין לדיק בדרך אשר יעשה טוב ולא יחשא. ואם יבדק ימלא עבודה ישראל :

(ט) טעם שגופלין לבדיקה נר כל שטוה היא לחיות שפ זא שגריך לשנות שם י"ה ב"ה בכל מלוא שחדש עושה. שם :

(יוד) טעם עקירת השלחן כשאומרים ה' לחמא עניא וכו' להעיר חזן האנשים שהיו חרדים מיום המיתוס שהו' זמן עקרת השלחן מלפניו ואפשר בתחלתו כמו שערך שקערה בתחלה הסעודה. עוללות אפריס :

יא טעם שזרקין באלבע מהכוס כל פסח ששם עשר פעמים לכני שבור בדם וה' והמרות עשן ובעשרה מכות וצד"ך עז"ש ברח"ב משום שהלילה הזה הוא ליל שמורים וצלילת מושל השש של שיערס הוולא מהפסוק כי מלאכיו ילוי לך סו"ת יוס"ך הוא פיצם י"ז כך ר"ל י"ז פעמים כך והוא גל"ך הממונה על הנקמם וע"כ ערקין באלבע לרעה על מה שאמר אלבע אלפים היא. דרשי משה נוסרמ"א :

(יב) טעם שקוראין לחתיכת בשר טולין כליל פסח זרוע. ופושין אותו ללי לב' הצשילין ח' זכר לפסח וא' זכר לחגיגה. תריך להיות בה עלם עם מעט בשר כלשון סמ"ס פסחים (קיד) גרים ובישולם. לפי דכתיב ביהזקהל (למד כה) את זרוע פרעס מלך מלרים שברתי. מעשה רב מהגרא"ה ז"ל :

(יג) טעם שטעלין ידיהם למיבול שממבל בירקות צחי מלה מה שאין נוהגין בן כל סגיה ליטול בידים לדבר שמיבולו בהקפה. רק מה שנעשה אללט בכטפיה ואוושא מילתא נשאר אללס קננהגים הקדומים בהקפס ולפי שסיס מנהגם של ישראל פעמים קדמונתם

קדמוניות ונשאר רישומי ניכר בליל פסח שמעשסו מעשה בשומני וערוך הכל לפני כל חזק בסידור שלו ע"כ לא נשכח זכרו. מעשה רב: (יד) **מעם** למנהג שפוכין מהכוס באלצט בעשרה מכות פיין שר"ע מהג"א סי' מרע"ג ועיין ש"ס חולין דף ל"ב. לכן מטיפין מהכוס לזכר כי סף רעל היה כוס פרעס ולנו הכוס לזכרון הגאולה והחירות. שס:

(טו) **מעם** שחלין בינה זכר לחגיגה, להורות הלכה דלא בעיין בשר זכר לחגיגה וכך יסא לט לאשמועינן הלכתא לקולא. וזה שנחרו דוקא בינה ולא תבשיל אחר היינו משום דכל שהוא לזכרון מלוא ראוי לו לעשותה מן המוכר וממכוס מדכתיב מבחר פדריך וכתיב כל חלב לד' ושרי אמרו בצרכות (מ"ה) כל שהוא כביולס בינה טובה הימט. גם היא דומה ביותר לענינה לבעל חי ר"ל חגיגה שהיא בזה לזכרון החגיגה שאין בה תפיסת יד אדם כבעלי חיים. שס:

(טז) **מעם** שמלניעוין האפיקומן ומסלקין אותו מהשלחן ע"ד שכתבו הפוסקים שמכסין הפח בשעת הקידוש על הין שלא יראה הפח בושמו חף כאן מה שמבצין המוליא על השרובס השנים ומניח האחרת יחשב לבושת לאחרת לכן מסלקין מעל השלחן ומכסין אותה. שס:

(יז) **עודי** מעס להחשיבה מטימיון אותה כדבר המשומר זכר לדבר ושמרתה את המלות ורמזו גם על זה שהמלה של מלוא מעשה לה שמירה. שס:

(יח) **עודי** מעס למנהג זה, טבע ממנהגן של ישראל לקשור הפסח בכרעי המטה לפי שנאמר והיה לכם למשמרת עשו לו שמירה בדרך שאמרו בבבא קמח (פ"ג) לענין גידול בהמה דקה אבל קושרם בכרעי המטה לשמרה כן קשרו הפסחים לשמרה ועיין פסחים (ד' ל"ז ע"א) ובצרכות (ד' כ"ד ע"א) דבין כר לכסת היה דרך שמירה ע"כ טענין שטחנין האפיקומן בין כר לכסת. שס:

(יט) **מקור** המנהג של שעות שטענין שהגברת הבית תסייע לבעלם בהגברת הקערה ואף אם רחוק ממנה מקומו תהאמין חף ליגע בקלסו. לפי שהעולם נהגו לקרות בליל פסח להבעה"ב מלך ולזוגתו מלכה ודרך המלכה שתסתקף בהנהגת המלוכה כמו המלך ויש כה ורשות בידה להקים שרים ולהשפיל שרים ולכל דבר המלוכה היא שזה לבעל וע"כ נהגו השרים כשיגיע ליל פסח והבעל יגביהם הקערה וטועים ההמון שהגברת הקערה מורה שהוא המושל בכל אשר לו והכל בראשותו וע"כ תסייעת עמו אשרו בעלת הבית להגביהם הקערה להראות שהיא גברת הבית וחלק כחלק תמשול בכל אשר לו שום עם בעלה. שס:

(כ) **מעם** שפסח מבצין על ביום ראשון משום שהבצירה שצריך יחוק את יעקב ויתן לך האלהים משל השמים היום ביום ח' דפסח כמו דאיתא במדרש על הפסוק קח לי שרי גדיי עזים קובים שהאחד שקריב ללכה והאחד למזעמים או לחגיגה. וכן ברטו ברוב דגן ובפסח נידונין על התבואה. וכן בקירוש וע"כ שומן יין ד' כוסים.

לא ברטו צילסר לפי שאין דיון רק בעגרת שהוא בא מפירות האילן
 סאמונה והבצחון להרמזין ז"ל :

(כא) מעם ומנסג שובש הש"ך את הקיטול לתפלה על וגשם ואומרים
 שקדיש לפני שמו"ע בניגון של ימים טראים . לסודיש
 להסמון שהוא יום הדיון בפסח נידונין על התבואה ובחג נידונין על
 סמים דברים שאי אפשר לאדם להיות בלחם . אבל בשבועות
 שנידונין על פירות האילן אפשר לאדם להיות בלחם :

(כב) עוד טעם להזכיר להסמון שיום הזה מתחילין לומר משיב סרוח
 ומוריד הגשם או ציוס הזה מפסקין לומר מוריד הגשם,
 שהוא נפקא מינה לדינא אם טעה בשמו"ע :

(כג) מעם למנסג שמועדין לפני החיבה לתפלה על וגשם צמל חפלה
 שהוא צמל מדות טובות וירא השם ולא הש"ך הקצוע שכן
 מליט במשניות מס' תעניה פרק ראשון שקורא את המתפלל מוסף
 בפסח או בשמ"ע, האחרון . משמע שהוא חייב זה שהתפלל שחרית .
 וכן ממעט זה נהגין שגם בר"ה מעמידין לתפלה מוסף בעל חפלה
 ולא הש"ך קצוע שכן קורא אותו שם במושניות מס' ר"ס השני מחקיע
 לפי שצמיחה היה המנסג ג"כ שזה שהיה מתפלל שחרית לא היה
 מתפלל מוסף :

(כד) מעם שאנו עושין כהלל ואוכלין מלה ומרור ביחד לסודות כי
 כבר ומקל ירדו מן השמים יחד מכורכים וידוע דפסח
 נידונין על התבואה . סם עולם :

(כה) מעם שצ"ב ימים הראשונים של פסח גומרין את ההלל ובשאר
 הימים אין גומרין את ההלל . לפי שהגאולה במצרים היה
 במהירות גדולה ובפחת פתאום כי מחמת גודל השעבוד סיס מאד
 התבצרות הטומאה והקליפה הקשה של ערות מזרים על שורש נשמתן
 של ישראל אכן הולך הש"ת להאיר אור גדור ורצ בפחת פתאום
 בלא התערותא לתתא ולכן ציוס הא' של פסח גומרין את הלל ולא
 בשאר הימים . כי אח"כ היה היוויו לספור ספירה לטהר את עלמן
 להכין ח"ע לקבלת התורה . וע"כ לרמז זה את אומרים קודם ורחץ
 וכו' שזכו מעלת לילה הראשונה של פסח כי בכל קבלת קדושה לריך
 מקודם לרחוץ ח"ע ולטהר את לבו כדי שיוכל לקבל את הקדושה
 וע"כ חייב אדם לטהר ח"ע ברגל . ולא היה כן ברגל חג המזות
 שהקדושה היה בזה מקודם והאיר פתאום אל תוך הרע וכל הרע היה
 נוחס ונתבטל מתרואות אור הגדול ואח"כ היה היוויו לרחוץ ולטהר .
 סידורו ש"ס שורש השבועי :

(כו) מעם שקורין ציוס ז' של פסח שור או כשז או עז וכו'
 מפני שצמרטה זו נאמר מנין של ספירה שהחילת
 למנות ציוס זה :

(כז) מעם שקורין צפ' ראה אתה חיימר בשבת שבוה"מ לפי שצו
 אחרת חול הצועד דכתיב אלהי מסכה לא תעשה לך
 וסמך לי את חג המזות תשמור ודרשו צו חז"ל על חולו של מעד
 שאסור בעשייה מלאכה . המנהיג :

(כח) מעם שפסח אין מסיימין בצרכות הספירה והזמנים
 נט

לפי שבשנת תוס'מ פסח הם אין שבת אין הפסחה בחוה'מ אבל בשנת תוס'מ סוכות מוליאין ס"ח יתר על שאר ימי תוס'מ ובפסח הכל שוים. ילקוט דוד :

(כ"ב) עיר טעם לפי שבפסח אין חלוקין בקרבנותיהם. מהרי"ל : (ל) טעם כשקוראין פ' בשלח בשבועי של פסח כשנגיעין אל הפסוקים אשר בתה כפולים כגון השירה לד' כי גאה גאה וכו' או ימוק ד' וכו' ובהנה קוראין בניגון אחר ולא בלחוד בניגון של קריאה כדי לפרסם הנם של קריעת ים סוף שהיה ביום הזה וישראל אמרו שירה. שלחן הקריאה :

(ל"א) טעם למנהג שמתקבצין את החלות בשבת של אחר הפסח במתקוות ועושין על החלות לורת מפסח. כי הנה בעת האה שאלו ישראל מן התן מן הקרבת העומר ואילך לא אכלו עוד מן התן כמ"ש ויאלו מתחרת הפסח מעבור הארץ ואמרינן בגמרא פתחת ספסח אכול עד השתא לא אכול ומאז התחילו לאכול מתצוות הארץ ואין לריכס לפרנסה וע"כ עושין לורת מפסח על החלות לאחר כי פתח ופתח לו השי"ת מפסח של פרנסה. ארוב ישראל :

(כ"ג) טעם אחר כי בעת שהיה אנו סופרים שבעה שבועות והם ת"כ יום פ"ד כול ל' שטרי צינה ואנהטו הולכים משער לשער ולכל שער יש מפסח והיו שמושים לורת מפסח :

(ל"ב) טעם אחר עפ"י מה שכתוב תורי זהב נעשה לך עם נקודות הכסף וידוע כי כסף הוא צה"י הסד והזב הוא צה"י גבורה וכל למעט הוא גבורה אך נקודה בפתח שהוא נקודת החכמה נטעם ופתח הוא לשון פתח שער ומורה ששם נפתחים להיות בלות כל החסדים. והנה בשבוע השני שלפסח פסח הוא ספירה של גבורה צה"י זהב אבל מטקד בפתח צה"י הסד ומורה שבעה פתח ושער להיות בלות כל הברכות ולכל פתח יש מפסח לפתחו לכן עושין לורת מפסח על החלות. שם :

(ל"ד) עיר טעם אחר על דרך הכתוב פתחי לי אחותי וגו' וע"י שאמרו חז"ל פתחו לי פתח כחודו של מחס' ואני אפתח לכם פתח כפתחו של אולם וידוע דכנס"י הם צה"י עקבה ונקרא צה"י לחם ע"ד כי הם סלחם אשר הוא אוכל וידוע דבפסח כל השערים פתוחים ואח"כ ננעלו השערים ונריכין אנו לפתחו במפתחות שלט וע"י תלת שבת אנו פותחים ממש כפתחו של מחס'. שם :

(ל"ה) עיר טעם אחר גדיה שאומרים אחר הסדר לתוך קוסיות כל התפריטים, על מה נעשה פריעה וכל תלמים הלא הגזירה סיבה ועט אולם וכו' ואם לא היו בתלמים היה בגלות בלומה אחרת לך החירות סגס שהראשון המכה חייב צדיק אש"ה נענה השני כי פגלולין חוב צ"י חייב כמו שאמר הלל על דאמפתא אשפוך וסוף וכו' ש פריעה סגס אלא יענה ע"י ישראל כי כן גזירה בגזירה והוא לא ידע שיש ממש סמסד וסרחתיים המתחיק הדונים ודרכו של. עוד לסיקוי ומי שיש בו ממש קונו לריך להרחיק אש"ה ולסרב צעו ואיחא סגד"ל שאש"ה סמסד סנכשלים בו צ"ל לריך ליתן דין ומשפוק, והנה שיש ע"י שישל סאדם וק לימא נב' סמסד סמסל ש"כ

שיטתו כי איהו האדם מבקש המזל רחמים עליו כדי שלא ייטש
המזל על ידי זה . משמרת איהמר :

(לו) טעם שלובשין הקיטול בשעת הסדר של פסח כדי ללמד לפניו
כאלו כבר היה בעו"כ וראה התראה שלו ופסק בעלמו
הפסק לעצמו לו כל העיני כפי הראוי לו רק נתנו לו הבחירה לשו
עוד לעו"כ כדי לתקן מעשיו . אורח ללדיק .

(לז) טעם שמפצפין הפתחים וההלכות . כלומר לתקן הפה
והאזניים והעינים כדליתא בגמרא כל מקום שדרכו
להזיף ולהכניס לריוך בדיקה והפה הוא הפתח שדרכו להזיף
והכניס אוכלים ומשקין ומזיף דבורים . שם :

(לח) טעם מנה שלישיה לפסח משום ארם שמוטל על
עשבים בימי ניסן . ולכך אוכלים מנה שלישיה עם
הירקות לפי שהפח מעביר את הארם . שם :

(לט) טעם באיתרים הא לחמא עינא בלשון ארמית מפני שהשנים
שאלם הם שומעין מה שאנו אומרים כל שהוא רע
ובא ויאכלהו מתקבלין כולן ומקלקלין את הסעודה והיו עובדי היתק
וכן נהגו לומר בלשון ארמית שאל יביו מזינים מה שאנו אומרים .
פרדס הגדול נרש"י :

(ם) טעם שאומרים אחר ההגדה פיוט של אחד מי יודע [וברמב"ם
ובאבודרהם ובכל הפוסקים הראשונים לא מליט שום
פיוט אחר ההלל שאחר הסעודה והוא מדורות האחרונים] משום
דליתא במדרש שיזיחא מלרים היה בזכות שראה סקב"ה שיקבלו
ישראל את המורה והעשרת הדברות וגם מליט במדרש שעוד
במלרים שמו ישראל את השבת וגם זכות זה הועיל להם וגם
מליט במדרש מדלג על ההרים בזכות ההרים הם האבות ומקפץ על
הגבעות בזכות אחיות וזכות י"ב שבטי יה וגם מליט בדמיון חי
זה דם מילה שאלו כל ישראל . וגם זכות האמונה שהאמינו
בהקב"ה כמ"ש ברש"י ס' בשלה על הפסוק מה תלכ אליו כדאי הוא
האמונה שהאמינו וס' וע"כ אט מחשבין בלן במספר כל הזכויות
שסיו ביד ישראל ע"י מספר מאחד עד ששה עשר כי גם
אחד מספרו שלשה עשר וע"כ אומרים ישראל אחד מי יודע באיזה
זכות אט עאלין ומשיבין אנהטו שאט יודעין באיזה זכות ותנוס
והולך כל הזכויות שיש לו גם עתה . וע"כ אחר הפיוט של מפלס
שאמרו אדיר הוא יבנה ביתו בקרוב וכו' וע"כ אט מבקשים שיזכור
לנו ג"כ כל הזכויות האלו ומסיימן ב"ג מדות של רחמים שצ"ל
אט מובטחים שאין חזרות ביקס :

(פא) עוד קעה לפי שנמרט הסדר לספר זיזיחא מלרים . חי
למש שיאמר האומר מה הרוויח בזה שאנו מספרים
זיזיחא מלרים ויאלנו להיות הלא אין לנו תועלת מעשו ממש שנתל
עלנו בקב"ה ואוחטו הוי"א משם שלא לא יאלנו להיות עולם
וגם עכשיו אין לנו ברשות עמינו ואין לנו נחלת שום וזכרם בלתי
השר הכיילט וזרים יושב"ה בה ואנחטו עמים וזדים מממלכת אל
מעלכס ולא פונח לנו וכו' ישבט סרעב כמה שאלס לו שאכל וסקין
אל

סֵפֶר בְּטַעֲמִים הַחֲדָשׁ   כד

ואין צידו לכן סמך המגיד פוסקא זו להלכות ולהורות לט' את כל המעלות ואת כל הזכויות של ישראל שיש לנו גם עמה והמאמרים האלה הם תגומין לדכחי רוח ולנשברי לב שכל יתיאשו מן הגאולה כי יש לנו ת"ל הבטחה שיגיע במהרה לגאולתנו ולפדות נפשנו יש לט' במה לבטוח זכות האמונה באחדות השם . זכות התורה שבכתב ושבע"פ זכות האבות והאמהות זכות השבת והמילה . זכות עשרת הדברות זכות שבטי ישראל זכות כל ישראל שנמשלה לכוכבים זכות סיוג המדות שאינן חוזרות ריקס וחסדי ה' כי נח חמט כי לא כלו רחמיו :

(כב) טעם על אמירת פיוט חד גדיא אחר הסגדה . כתב ההשב"ץ כי המחבר הלך כתב השיר הזה בדרך חידה במשל נסתר ונפלא כדי שהבאים אחריו ישחוממו על זה וכל אחד יתן אל לבו להתבונן בה ולספור החידה וע"כ כל אחד יפרש שיחמו כיד ה' האובה עליו ועי"ז ירצו לספר בידיהם מלרים כי על פי רוב כל אחד ירלה לפתור החידה :

(כג) עוד טעם לפי שבפיוט הזה מרומז כל סדר תהלוכות בית ישראל מעת היו לנו עד ביאת הגואל צב"א על פי משל כל עניני תהלוכות האבות והאמהות וי"ב שבטי יה ועטוי צה"ק הראשון והשני וחורבנם והד' מלכויות וביאת המשיח ומתים המתים שיהי' צ"ב ושאה"כ יבטל הילכה"ר מן העולם :

(כד) טעם שמהליטין סיו"ט של צ' ימים אחרונים של פסח אש אירע יום אחרון בשבת שאומרים אז שיר השירים ייום ליבשה . וע"כ אומרים הפיוט של יוס' ז' של פסח שהיבר אומן המחבר של הפיוט של יום ליבשה . ועיין במגן אברהם ה' פסח סו' תפ"ט :